

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **R. B.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12. 10. 2016, č. j. 61 A 2/2016 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgánu I. stupně“) ze dne 2. 9. 2015, č. j. OSA/P-781/15-D/30, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 4. 2015 v 17:21 hod., na silnici I/37 řídil osobní vozidlo tov. zn. BMW, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h o 31 km/h (po odečtu možné odchylky měření). Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015, č. j. KrÚ 74057/2015/ODSH/14 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II.

[3] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou zamítl krajský soud shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil námitce poukazující na nesprávné měření. Podle krajského soudu bylo měřeno kalibrovaným měřidlem RAMER 7CCD, přičemž měření prováděl řádně proškolený policista nstržm. J. B. Jestliže měl žalobce pochybnosti o kalibraci použitého měřicího zařízení, mohl v průběhu správního řízení rozporovat jeho přesnost podle § 11a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, což však neučinil. K námitce poukazující na nesprávné měření z důvodu změny pneumatik a tzv. reflexe od svodidel krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 a ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71) a návod k obsluze k předmětnému měřicímu zařízení a dovedl jejich nedůvodnost. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nebylo ani nesdělení jména oprávněné úřední osoby, která bude o odvolání rozhodovat, ani skutečnost, že předmětný přestupek nebyl projednáván ve společném řízení s jiným přestupkem, který spáchal stěžovatel. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Poukazoval na nepřezkoumatelnost a nepravnost závěrů krajského soudu. Zejména polemizoval s argumentací krajského soudu ve vztahu ke správnosti provedení měření rychlosti. Krajským soudem aplikované rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77 a ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, jsou podle stěžovatele nesprávné. Poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Dále namítal, že správní orgány dostatečně nevypověděly jeho důkazní návrh na provedení svědecké výpovědi policistů, kteří rychloměr obsluhovali. Správní orgán mu měl rovněž sdělit informaci o tom, jaká úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Pokud tak neučinil, mělo být rozhodnutí o odvolání zrušeno. Dalším důvodem pro zrušení rozhodnutí o odvolání bylo to, že nyní projednáváný přestupek nebyl projednán ve společném řízení s deliktem spáchaným stěžovatelem dne 6. 7. 2015. S ohledem na tyto důvody stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve tímto stížním důvodem.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS

pokračování

84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nutno dodat, že povinností krajského soudu není vypořádat každé dílčí tvrzení, pokud proti souhrnné argumentaci v žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Právě takový postup zvolil i krajský soud (mj. ve vztahu k námitkám poukazujícím na nesprávné měření rychlosti, podrobněji viz dále).

[11] Stěžovatel dále poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě stěžovatel (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013,

č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Ve správním spisu je založeno oznámení o přestupku sepsané na místě při silniční kontrole, fotografie z měřicího zařízení a kopie ověřovacího listu předmětného měřicího zařízení vystaveného Autorizovaným metrologickým střediskem. Nutno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, jakož i rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54) dodat, že by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřicího zařízení Policie České republiky, byl ve spisovém materiálu obsažen vždy originál ověřovacího listu toho kterého měřicího zařízení. Pro tyto účely zcela postačí, tak jak tomu bylo i v této věci, pokud je ve spise založena prostá, či digitalizovaná kopie tohoto osvědčení. Ve vztahu ke správnému měření lze poukázat i na to, že ve správním spisu se nachází osvědčení o tom, že nstržm. J. B. úspěšně absolvoval proškolení pro užívání předmětného rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatel bezprostředně po zastavení hlídkou Policie ČR nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření.

[12] Stěžovatel dále brojil proti argumentaci krajského soudu stran měření rychlosti. Krajský soud v rozsudku mj. uvedl, že *„Rychlost vozidla žalobce byla řádně zjištěna provedeným měřením, když měřeno bylo platně kalibrovaným měřidlem RAMER 7CCD, přičemž měření prováděl řádně proškolený policista nstržm. J. B. Žalobce přitom nesporeval, že byl změřen, sporeval použitelnost výsledku měření jako důkazního prostředku, a to poukazem na „rozkalibrování“ v důsledku údajné změny pneumatik, o níž se domníval, že k ní došlo. Jestliže měl žalobce pochybnosti o kalibraci použitého měřicího zařízení, mohl v průběhu správního řízení rozporovat jeho přesnost podle § 11a zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii. To však žalobce neučinil. K otázce případného „rozkalibrování“ v důsledku výměny pneumatik, která v tomto konkrétním případě ani nebyla prokázána, NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, kdy stěžovatel namítal možné „rozkalibrování“ měřidla rovněž v důsledku výměny pneumatiky u měřicího zařízení PolCalm PC2006 (...) vyslovil tento právní názor (bod 26): „K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozích Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“* Obdobný závěr ohledně kalibrace ve vztahu k výměně pneumatik byl vysloven v rozhodnutí NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35: *„stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovedl, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.“* (Obdobný závěr je vyjádřen v rozsudku NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71). Krajský soud ve shodě s uvedenými právními názory NSS činí ten dílčí závěr, že v důsledku případné změny pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr zabudován, nemohlo dojít k chybnému výsledku měření, neboť případný vliv změny pneumatik je kryt přípustnou odchylkou ± 3 km/h. Tedy uvedená žalobní námitka o nepoužitelnosti výsledku měření v důsledku pravděpodobné změny pneumatik není důvodná. Obdobně pokud žalobce tvrdil, že mohlo dojít ke zkreslení výsledku měření v důsledku reflexe způsobené svodidlem v pozadí, má krajský soud jednak za to, že s ohledem na centrální umístění vozidla na fotografii z měření k takové reflexi nedošlo, neboť vysílaný svazek paprsků byl soustředěn právě na vozidlo jako na největší předmět, a jednak,

pokračování

i pokud by ke nějakému zkreslení mělo dojít, pak se s ohledem na provedený důkaz při jednání soudu částí návodu k obsluze použitého měřicího zařízení RAMER 7CCD jednalo o přípustnou odchylku do ± 3 km/h, neboť v opačném případě by, jak prokázáno návodem k obsluze (bod 2.3 návodu: Řídící jednotka), došlo k anulaci výsledku měření. Námitku žalobce o nepoužitelnosti výstupu z měření pro dopsaný text pod fotografií považuje soud za nepřijatelnou, neboť dopisován byl text upřesňující okolnosti měření (zjevně ručně dopsáno označení osoby, která měření prováděla), avšak změřená rychlost je automaticky zobrazena v poli samotného snímku. Nebyl proto žádný důvod provádět důkaz porovnáním s výstupy z měření v jiných věcech, přičemž právní zástupce žalobce ani při jednání soudu na takovém důkazním návrhu netrval. Z uvedených důvodů vyhodnotil krajský soud námitky žalobce vznesené do průkaznosti výsledku měření jako nedůvodné, naopak pořízený výsledek měření považuje za důkaz dostatečně prokazující rychlost změřeného vozidla žalobce v místě spáchání přestupku, tedy případné provádění výslechu zasahujících policistů v dané věci, čehož se v žalobě domáhal žalobce, hodnotí jako nadbytečné. Ve vztahu ke zjištění hodnoty dosažené rychlosti vozidla lze uzavřít, že pokud správní orgány v dané věci vycházely z výstupu měřicího zařízení, pak takto zjištěný skutkový stav věci je dostatečný v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.“

[13] Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry krajského soudu plně ztotožňuje, neboť mají plnou oporu v právní úpravě a v judikatuře zdejšího soudu, od které neshledal zdejší soud důvod se odchýlit. Nad rámec krajským soudem citované judikatury lze ve vztahu k měření po „změně pneumatik“ poukázat na rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, k tzv. reflexi např. na rozsudek ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 - 38. Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani aktuální rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016 - 50, a jemu předcházející judikaturu. V nyní projednávaném případě se však jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu důkladně věnují správnosti provedeného měření a námitky stěžovatele vypořádávají mj. s poukazem na konkrétní ustanovení návodu k obsluze měřicího zařízení. Žalovaný převzal a rozvedl velmi podrobnou argumentaci správního orgánu I. stupně, který se důkladně zabýval jak měřením rychlosti v dané věci, tak i důsledky příp. chybného měření. Správně poukázal i na to, že stěžovatel zpochybňoval správnost měření poukazem na návod k jinému zařízení, než bylo použito v dané věci. I krajský soud se podrobně zabýval měřením rychlosti v dané věci. V rámci nařízeného jednání provedl důkaz mj. návodem k předmětnému měřicímu zařízení, v rozsudku pak vypořádal všechny vznesené námitky, přičemž je vypořádal s odkazem na přílehuovou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[14] S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že bylo nutno provést výslech zasahujících policistů. Správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost, přičemž správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, z jakého důvodu nebylo nutno provést výslech policistů. Jeho postup plně odpovídal judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123 ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13 atp.). Nutno dodat, že ani v rámci odvolání stěžovatel nenamítal, že správní orgán pochybil, pokud nevyslechl zasahující policisty, tyto námitky začal uplatňovat až v řízení před správními soudy. Pro nyní projednávanou věc je zcela irrelevantní (navíc nijak nedoložené) tvrzení stěžovatele, že v Rakousku jsou rychloměry schvalovány s větší odchylkou měření. To stejné platí i pro další obecné námitky stěžovatele, které nemají přímou relevanci k podstatě dané věci.

[15] K námitce stěžovatele, že mu nebyla sdělena informace o tom, jaká úřední osoba bude o odvolání rozhodovat, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

6. 10. 2016 č. j. 2 As 161/2016 - 52, v němž se mj. uvádí, že „Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s tím, že jej poučil, že za situace, nedoplní-li odvolání, bude toto postoupeno odvolacímu orgánu i bez doplněných náležitostí. Stěžovatel tak nemohl zůstat překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li sám odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvrzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná. Nejvyšší správní soud tak nesdílí přesvědčení stěžovatele, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“

Judikatura Nejvyššího správního soudu se tedy obdobnou situací již zabývala a zdejší soud neshledal důvod se od ní odchýlit. To platí tím spíše v dané věci, kdy stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdil, že by úřední osoba, která rozhodovala o odvolání, měla být z nějakého konkrétního důvodu podjatá.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí není ani to, že předmětný přestupek (spáchaný dne 26. 4. 2015) nebyl projednán ve společném řízení s deliktem spáchaným dne 6. 7. 2015. Předně je třeba uvést, že § 57 odst. 1 zákona o přestupcích umožňuje vést společné řízení v případě, že se fyzická osoba dopustila více přestupků. Z údajů uvedených stěžovatelem a z úřední evidence zdejšího soudu vyplývá, že vůči stěžovateli bylo vedeno řízení ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. To bylo zahájeno z důvodu, že stěžovatelem označený řidič (cizí státní příslušník), se správními orgány nekomunikoval a řízení vůči němu bylo podle záznamu ze dne 30. 10. 2015 (tj. v době, kdy již správní orgán I. stupně vydal v nyní projednávané věci rozhodnutí) odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Teprve následně činil správní orgán kroky vůči stěžovateli jako provozovateli vozidla a až dne 18. 1. 2016 (tj. již v době, kdy bylo vydáno i odvolací rozhodnutí v nyní projednávané věci) vydal rozhodnutí ve věci předmětného deliktu. Podpůrně lze k tomu poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40. Dále je třeba uvést, že stěžovatel uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 atp.), což plně platí i pro tuto věc. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91 atp.), v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem

pokračování

a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily.

VI.

[17] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu